

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 905/2018
02.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном поступку окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Спасојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу К 195/17 од 20.03.2018. године и пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 117/18 од 10.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Срђана Спасојевића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу К 195/17 од 20.03.2018. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 117/18 од 10.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу К 195/17 од 20.03.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 117/18 од 10.05.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бранислава Танасковића и пресуда Основног суда у Брусу К 195/17 од 20.03.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Срђан Спасојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе односно тако што ће исте укинути и предмет вратити на поновно суђење пред измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

У делу захтева који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљеног указује да је пресудом оптужба прекорачена због тога што је пуномоћник тужиоца на записнику о главном претресу одржаном дана 04.05.2017. године предложио да суд окривљеног огласи кривим и осуди на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара што суд није учинио већ му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одредио да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости,

већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Сходно наведеном, а имајући у виду да се пресуда односи на лице које је оптужено и на дело које је предмет оптужбе садржане у поднетој или измењеној оптужници - приватној тужби, то оптужба правноснажном пресудом није прекорачена.

Наиме, иако је тачно да је одредбом члана 413. став 1. ЗКП прописано да тужилац у завршној речи између осталог, наводи олакшавајуће и отежавајуће околности које би требало узети у обзир приликом одлуке о кривичној санкцији и предлаже врсту и меру кривичне санкције, то се предлог тужиоца о врсти и висини кривичне санкције сходно напред наведеном не може везати за питање субјективног и објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

С тога је Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног не указује нам на ком доказу и због чега се пресуда не може заснивати, а такође, побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 1) и тачка 3) ЗКП ове основе побијања не образлаже, при чему у образложењу захтева за заштиту законитости наводи да изведени докази не пружају основ за закључак да је окривљени извршио кривично дело у питању на начин представљен изреком побијане пресуде, обзиром да је оштећени у погледу броја задатих удараца мењао исказ, да из исказа два полицијска службеника произилази да ни један није констатовао да је приватни тужилац повређен на било који начин, а коју чињеницу потврђују и остали сведоци, да је суд погрешно прихватио вештачење др Ружице Стевановић, обзиром да је иста налаз и мишљење дала годину дана након критичног догађаја, када се није могло извршити увид у повреду чак ни преко фототехничке документације, већ само на основу штурог лекарског уверења, наводећи да због свега изнетог сматра да није утврђено узрочно-последична веза између наводног удараца окривљеног и саме повреде.

По налажењу Врховног касационог суда изложеним наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог због кога окривљени, преко

свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Јелена Петковић-Милојковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.